

menneskerettighedsrapporter, ville man kunne se, at de også tegner et billede, der ikke er så meget forskelligt fra det, som den amerikanske rapport tegner.

Selvfølgerlig gør det indtryk, vil jeg gerne sige til hr. Peter Skaarup. Jeg synes dog også, at man skal huske på det, som jeg sagde tidligere i mit indlæg her, at man ikke nødvendigvis bare skal se på det fra år til år, fra 2002 til 2003, men også se på det over en længere historisk periode, og der er jeg af den opfattelse, at der nu er kommet tiltag, der gør, at Kina er blevet opmærksom på, at det skal reformere det kinesiske samfund.

Kl. 18.10

Nu har vi heller ikke så meget berørt – men det vil jeg gerne gøre i min kommentar til hr. Peter Skaarup – at hele den opblødning, der i øjeblikket finder sted i forbindelse med den økonomiske samhandel, vi ser med de lande, som nu samhandler på en helt anden måde med Kina, jo også er med til, at den internationale økonomi kommer til at præge det kinesiske samfund, hvad enten man vil det eller ej.

Men jeg må bare sige, at vi skal have redegørelsesdebatter i EU-kredsen igen, og der er det selvfølgelig klart, at det ikke skal være sådan, at man kan slippe af sted med blot at være i den situation, at man foregiver noget, men det må jo være en drøftelse i EU-kredsen, om man så har den opfattelse, at Kina har vilje til reelle fremskridt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Men kan man virkelig tale om reelle fremskridt, der nærmer sig noget, når vi f.eks. ser på tibeternes situation. De udsættes for massefængslinger, systematisk brug af tortur, omringelse af deres hovedstad med militærstyrker, udvisning af buddhistiske munke og nonner fra klostre, indsættelse af militær, når der er brug for det over for Tibet. Er det virkelig fremskridt? Er det virkelig noget, vi skal fremme? Er det virkelig noget, vi skal hjælpe frem, eller er det noget, der er fuldstændig forkert og noget, vi bør tage afstand fra og ikke rokke os en millimeter fra i vores sanktioner over for?

Der mener jeg stadig væk, at våbenembargoen er en god ting, som man kan bruge på et tidspunkt, hvis kineserne virkelig nærmer sig noget, der betyder noget. Men den situation, vi har nu, er ikke til, at man overhovedet skal overveje at fjerne våbenembargoen.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Der vil jeg blot minde hr. Peter Skaarup om, at respekten for menneskerettighederne nu er indskrevet i forfatningen. Og det mener jeg sådan set er et ret udmærket udgangspunkt for den videre proces og den videre dialog. Det er jo netop med til, at man kan sætte ting på dagsordenen, som hr. Peter Skaarup efterlyser.

Som jeg har sagt tidligere i denne her debat, så gør den danske regering jo meget ud af over for den kinesiske præsident og premierministeren at sætte det på dagsordenen, at der er en lang, lang, lang række kritisable ting, hvor det kinesiske samfund og Kina som land skal forbedre sig. Det var derfor, jeg henviste til den samtale, statsministeren har haft i februar måned med både præsidenten og premierministeren, og det er også derfor, jeg henviste til den kinesiske premierministers besøg i Danmark og de drøftelser, man har haft i den forbindelse. Det er jo netop for at styrke det, som hr. Peter Skaarup spørger om, altså om man kan acceptere det her. Nej, det kan man selvfølgelig ikke.

Men lad mig også minde om, at en ophævelse af EU's våbenembargo ikke er at give carte blanche til, at man kan sælge våben. Der er en adfærdskodeks, som man skal følge, i forbindelse med at man måtte vælge at ophæve EU's våbenembargo.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken.

Jeppe Kofod (S):

EU's våbenembargo mod Kina blev som bekendt knæsat for godt 15 år siden i forbindelse med massakren på Den Himmelske Freds Plads, da studenter ønskede friere forhold i Kina.

Det var EU's ønske at sende et stærkt signal på demokrati- og menneskerettighedsområdet til kineserne, der var baggrunden for hele våbenembargoen. Man kan altid diskutere, om sanktioner såsom en våbenembargo er det rette middel i sådanne situationer, men faktum er, at EU, og herunder Danmark, valgte redskabet som reaktion på demokrati- og menneskerettighedsovergrebene tilbage i 1989. Derfor er menneskerettighedssituationen og EU's våbenembargo unægtelig knyttet sammen.

Menneskerettighedssituationen har siden oplevet fremskridt, bl.a. med en imponerende økonomisk udvikling og social fremgang for kineserne, indføjelser af respekten for menneskeret-